

Sygnatura akt: V GC 2034/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 05 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: stażysta Kinga Gnerowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2021 r. w Kaliszu

na rozprawie

z powództwa: R. O.

przeciwko: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz powoda R. O. kwotę 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od powoda R. O. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 433,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nakazuje pobrać od powoda R. O. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 25,95 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,
- nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 8,65 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 2034/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 kwietnia 2018 r. (data stempla pocztowego) powód R. O. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w Ł. ma zapłacić na jego rzecz kwotę 4.065,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 500,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 500,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 500,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

oraz ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- kwoty 216,00 zł od dnia 16 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 lipca 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 września 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 261,00 zł od dnia 16 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty.

i kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej strony zawarły m.in. trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przy czym ostatnia nigdy nie została parafowana przez pozwaną. Podał, że pismami z dnia 30 grudnia 2016 r. pozwana wypowiedziała dwie z trzech umów. W związku z powyższym była zobowiązana do zwrotu na swój koszt sprzętu oddanego jej w dzierżawę. Powód wskazał, że pozwana uchybiła terminowi zwrotu tego sprzętu, a nadto zwróciła go w stanie niekompletnym, co spowodowało obciążenie jej karą umowną w wysokości po 500,00 zł brutto. Podał również, iż ostatnia umowa, mimo braku jej podpisania obowiązywała do dnia 31 grudnia 2017 r. Pozwana opłacała dostarczane jej z tego tytułu faktury. Po zakończeniu umowy nie zwróciła dostarczonego jej sprzętu. Nie opłaciła również 10 faktur na łączną kwotę 2.565,00 zł. Powód podniósł, że mimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała dochodzonej pozwem należności.

Zarządzeniem z dnia 16 maja 2018 r. Referendarz sądowy wezwał pełnomocnika powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez sprecyzowanie wartości przedmiotu sporu oraz dat, od których domaga się zasądzenia odsetek od wskazanych w zarządzeniu kwot, w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem zwrotu pozwu.

W piśmie procesowym z dnia 14 czerwca 2018 r. (data wpływu) pełnomocnik powoda podał, że wartość przedmiotu sporu wynosi, jak wskazał w pozwie 4.065,00 zł. Jednocześnie podał, że modyfikuje żądanie pozwu w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych i domaga się ich od kwot:

- 261,00 zł od dnia 19 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 261,00 zł od dnia 19 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 261,00 zł od dnia 18 lipca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 261,00 zł od dnia 17 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 261,00 zł od dnia 18 września 2017 r. do dnia zapłaty,

- 261,00 zł od dnia 17 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 261,00 zł od dnia 18 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 15 czerwca 2018 r. w sprawie sygn. akt V GNC 2308/18 Referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodziła się pozwana spółka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 19 lipca 2018 r. (data wpływu) złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Podniosła zarzut braku swojej legitymacji biernej wskazując, iż nigdy nie zawierała z powodem umowy nr (...).168.170.17 oraz zarzut miarkowania dochodzonych kar umownych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana potwierdziła, że zawarła z pozwanym dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 06 sierpnia 2013 r. oraz (...) z dnia 06 września 2013 r., które zostały rozwiązane za wypowiedzeniem, zaś sprzęt w nich określony został odesłany w uzgodnionym terminie. Dlatego też roszczenie powoda w tym zakresie jest bezzasadne. Pozwana podniosła również, że żądana przez powoda kara umowna za brak zwrotu urządzeń w terminie jest rażąco wygórowana. Jednocześnie zaprzeczyła, by kiedykolwiek zawierała z powodem umowę nr (...).168.170.17. Wskazała, że przedłożony do akt sprawy egzemplarz nie został przez nią podpisany, zaś protokół serwisowy został opatrzony pieczęcią firmową i podpisem firmy (...).

z o.o.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Powód R. O. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) R. O. w K.. Zajmuje się m.in. działalnością w zakresie komunikacji bezprzewodowej. Pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. jest wpisana w KRS pod numerem (...).

Fakty bezsporne, a nadto: wydruk (...) k. 8, informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS k. 9-10, 66-67.

Strony pozostawały w stosunkach handlowych. Powód świadczył na rzecz pozwanej spółki usługę dostępu do internetu w kilku lokalizacjach, m.in. na stacjach benzynowych i w biurze. Pozwaną przy ich zawieraniu reprezentowała A. D..

Dowód: zeznania świadków: A. D. k. 220v-221v, e-protokół rozprawy z dnia 09.01.2020r. 00:02:30-00:30:10, A. C. k. 20v-251, e-protokół rozprawy z dnia 02.11.2020r. 00:01:35- (...):40, przesłuchanie powoda R. O. k. 251-252, e-protokół rozprawy z dnia 02.11.2020r. 00:18:50-00:40:10.

Negocjowaniem warunków umowy zajmował się powód albo jego pracownicy. Okres trwania umowy i wysokość abonamentu powód ustalał z klientami indywidualnie. Cena usług zależała od okresu obowiązywania umowy, prędkości przesyłu oraz usług dodatkowych. Początkowe warunki umowy były ustalane mailowo albo telefonicznie. Umowy były podpisywane u klienta lub w biurze u powoda, wtedy na miejscu instalacji jego pracownicy zostawiali protokół serwisowy ze wszystkimi danymi. Montaż instalacji był umawiany wcześniej. Faktury powód wystawiał na podmiot widniejący w umowie. Na zestaw abonencki składała się antena na dachu, kabel, który łączył antenę z zasilaczem

w serwerowni, a na życzenie klienta również router Wi-Fi. Router stanowił usługę dodatkową, przechodził na własność klienta i nie było obowiązku jego zwrotu po zakończeniu umowy. Po dokonaniu montażu pracownicy powoda sprawdzali jakość sygnału. Powód posiadał program komputerowy, w którym były odnotowywane wizyty u klientów. Była również możliwość zamówienia usługi demontażu sprzętu za dodatkową opłatą.

Dowód: wydruk z systemu k. 11-118, zeznania świadków: Ł. M. k. 121-122, e-protokół rozprawy z dnia 26.11.2018r. 00:03:37-00:25:10, P. A. k. 123-124, e-protokół rozprawy z dnia 26.11.2018r. 00:25:16-00:39:00, A. G. k. 183v-184v, e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2019r. 00:03:18-00:29:20, P. K. k. 184v-185v, e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2019r. 00:02:27-00:58:00, M. Ł. k. 185v-187, e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2019r. 00:58:03-01:24:40.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 06 sierpnia 2013 r. strony zawarły umowę o usługę nr 192 168 220 244 na okres 24 miesięcy (pkt 7b). Przedmiotem umowy było świadczenie odbiorcy przez dostawcę usługi dostępu do sieci Internet na zasadach określonych w umowie (pkt 1). Dostawca (powód) zobowiązał się do nieprzerwanego świadczenia usługi w czasie obowiązywania umowy (pkt 2a, b), zaś odbiorca (pozwana) zobowiązał się do terminowej zapłaty abonamentu, właściwego wykorzystywania zasobów sieci oraz niedostępiania usługi osobom trzecim (pkt 3a, b, c). Odbiorca wybrał pakiet Medium + w cenie 75,00 zł (pkt 4c). Dostawca udzielił odbiorcy rabatu na instalację w kwocie 899,00 zł (pkt 4f). Abonament za usługę został określony na 157,50 zł brutto (pkt 4g). Na abonament składała się opłata za wybrany pakiet i suma opłat za usługi dodatkowe (pkt 4h). Powód udzielił pozwanej rabatu na abonament w kwocie 10%, ze 175,00 zł na 157,50 zł. Zainstalował sprzęt w Skrajni przy ul. (...) i przekazał odbiorcy w dzierżawę zestaw abonencki nr (...), który oddał mu w dzierżawę (pkt 4a, b). Pozwana zobowiązana była do zapłaty abonamentu i innych opłat wynikających z umowy w terminie do 15 dnia każdego miesiąca w biurze dostawcy lub na wskazany rachunek bankowy (pkt 5a, b). Strony postanowiły, iż jeżeli żadna ze stron nie złoży przynajmniej na 3 dni przed upływem okresu jej obowiązywania oświadczenia o rezygnacji z przedłużenia umowy, umowa zostaje przedłużona na okres 12 miesięcy na warunkach, na jakich została zawarta (pkt 7c). Każda ze stron mogła rozwiązać umowę. Rozwiązanie umowy mogło nastąpić wyłącznie pisemnie z zachowaniem 1 miesięcznego terminu wypowiedzenia ze skutkiem na ostatni dzień miesiąca następującego po zakończeniu miesiąca, w którym oświadczenie o wypowiedzeniu zostało złożone. Dostawca był zobowiązany do podania powodu rozwiązania umowy (pkt 7d). Nadto strony ustaliły w umowie, że dostawca ma prawo rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym w razie niewypełnienia przez odbiorcę zobowiązań wynikających z umowy pomimo wcześniejszego, pisemnego wezwania go do wypełniania tych zobowiązań. W takim przypadku umowę uważało się za rozwiązaną z winy odbiorcy (pkt 7g). W przypadku rozwiązania umowy z winy odbiorcy był on zobowiązany do zapłaty opłaty w wysokości udzielonych rabatów wg wzoru wskazanego w umowie (pkt 7h). Nadto, w przypadku dzierżawy sprzętu, odbiorca zobowiązany był do jego zwrotu w terminie 14 dni od daty wygaśnięcia lub rozwiązania umowy oraz dostarczenia go do siedziby dostawcy na swój koszt. W przypadku jego niezwrócenia lub zwrócenia sprzętu niesprawnego lub niekompletnego odbiorca był zobowiązany do zapłaty kary umownej w kwocie 500,00 zł (pkt 7i). Umowa została podpisana przez powoda i osobę umocowaną do działania w imieniu pozwanej. Podpisując umowę przedstawiającie pozwanej oświadczył, iż przed jej zawarciem otrzymał i zapoznał się z aktualnym cennikiem i regulaminem, stanowiącymi integralną część umowy (pkt 7j).

Dowód: umowa k. 12,

Również w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 06 września 2013 r. strony zawarły umowę o usługę nr 192 168 220 245 na okres 24 miesięcy (pkt 7b). Przedmiotem umowy było świadczenie odbiorcy przez dostawcę usługi dostępu do sieci Internet na zasadach określonych w umowie (pkt 1). Dostawca (powód) zobowiązał się do nieprzerwanego świadczenia usługi w czasie obowiązywania umowy (pkt 2a, b), zaś odbiorca (pozwana) zobowiązał się do terminowej zapłaty abonamentu, właściwego wykorzystywania zasobów sieci oraz niedostępiania usługi osobom trzecim (pkt 3a, b, c). Odbiorca wybrał pakiet Ekstra w cenie 99,00 zł (pkt 4c). Dostawca udzielił odbiorcy rabatu na instalację w kwocie 899,00 zł (pkt 4f). Abonament za usługę został określony na 179,10 zł brutto (pkt 4g). Na abonament składała się opłata za wybrany pakiet i suma opłat za usługi dodatkowe (pkt 4h). Powód udzielił pozwanej rabatu na abonament w kwocie 10%, ze 199,00 zł na 179,10 zł. Zainstalował sprzęt w P. nr działki (...) i przekazał odbiorcy w dzierżawę zestaw abonencki nr (...), który oddał mu w dzierżawę (pkt 4a, b). Pozwana zobowiązana była do zapłaty abonamentu i innych opłat wynikających z umowy w terminie do 15 dnia każdego miesiąca w biurze

dostawcy lub na wskazany rachunek bankowy (pkt 5a, b). Strony postanowiły, iż jeżeli żadna ze stron nie złoży przynajmniej na 3 dni przed upływem okresu jej obowiązywania oświadczenia o rezygnacji z przedłużenia umowy, umowa zostaje przedłużona na okres 12 miesięcy na warunkach, na jakich została zawarta (pkt 7c). Każda ze stron mogła rozwiązać umowę. Rozwiązanie umowy mogło nastąpić wyłącznie pisemnie z zachowaniem 1 miesięcznego terminu wypowiedzenia ze skutkiem na ostatni dzień miesiąca następującego po zakończeniu miesiąca, w którym oświadczenie

o wypowiedzeniu zostało złożone. Dostawca był zobowiązany do podania powodu rozwiązania umowy (pkt 7d). Nadto strony ustaliły w umowie, że dostawca ma prawo rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym w razie niewypełnienia przez odbiorcę zobowiązań wynikających z umowy pomimo wcześniejszego, pisemnego wezwania go do wypełniania tych zobowiązań. W takim przypadku umowę uważało się za rozwiązana

z winy odbiorcy (pkt 7g). W przypadku rozwiązania umowy z winy odbiorcy był on zobowiązany do zapłaty opłaty w wysokości udzielonych rabatów wg wzoru wskazanego

w umowie (pkt 7h). Nadto, w przypadku dzierżawy sprzętu, odbiorca zobowiązany był do jego zwrotu w terminie 14 dni od daty wygaśnięcia lub rozwiązania umowy oraz dostarczenia go do siedziby dostawcy na swój koszt. W przypadku jego niezwrócenia lub zwrócenia sprzętu niesprawnego lub niekompletnego odbiorca był zobowiązany do zapłaty kary umownej w kwocie 500,00 zł (pkt 7i). Umowa została podpisana przez powoda i osobę umocowaną do działania w imieniu pozwanej. Podpisując umowę przedstawiając pozwanej oświadczył, iż przed jej zawarciem otrzymał i zapoznał się z aktualnym cennikiem

i regulaminem, stanowiącymi integralną część umowy (pkt 7j).

Dowód: umowa k. 11,

W dniu 16 marca 2015 r. powód sporządził umowę o usługę nr 192.168.170.17, w której wskazał, że zawiera z pozwaną spółką na okres 24 miesięcy umowę o świadczenie usługi dostępu do internetu (pkt 7b). Przedmiotem umowy było świadczenie odbiorcy przez dostawcę usługi dostępu do sieci Internet na zasadach określonych w umowie (pkt 1). Dostawca zobowiązał się do nieprzerwanego świadczenia usługi w czasie obowiązywania umowy (pkt 2a, b), zaś odbiorca zobowiązał się do terminowej zapłaty abonamentu, właściwego wykorzystywania zasobów sieci oraz niedostępiania usługi osobom trzecim (pkt 3a, b, c). W umowie zostało wskazane, że odbiorca wybrał pakiet Medium + w cenie 72,00 zł oraz usługi dodatkowe publiczny adres IP za 9,00 zł i łącze symetryczne 4M./6M. za 180,00 zł (pkt 4c). Dostawca udzielił odbiorcy rabatu na instalację w kwocie 899,00 zł (pkt 4f). Abonament za usługę został określony na 261,00 zł brutto (pkt 4g). Na abonament składała się opłata za wybrany pakiet i suma opłat za usługi dodatkowe (pkt 4h). Zgodnie z zapisem umowy powód przekazał odbiorcy zestaw abonencki nr (...), który oddał mu w dzierżawę (pkt 4a, b). Odbiorca zobowiązany był do zapłaty abonamentu

i innych opłat wynikających z umowy w terminie do 15 dnia każdego miesiąca w biurze dostawcy lub na wskazany rachunek bankowy (pkt 5a, b). Strony postanowiły, iż jeżeli żadna ze stron nie złoży przynajmniej na 3 dni przed upływem okresu jej obowiązywania oświadczenia o rezygnacji z przedłużenia umowy, umowa zostaje przedłużona na okres 12 miesięcy na warunkach, na jakich została zawarta (pkt 7c). Każda ze stron mogła rozwiązać umowę. Rozwiązanie umowy mogło nastąpić wyłącznie pisemnie z zachowaniem 1 miesięcznego terminu wypowiedzenia ze skutkiem na ostatni dzień miesiąca następującego po zakończeniu miesiąca, w którym oświadczenie o wypowiedzeniu zostało złożone. Dostawca był zobowiązany do podania powodu rozwiązania umowy (pkt 7d). Nadto strony ustaliły w umowie, że dostawca ma prawo rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym w razie niewypełnienia przez odbiorcę zobowiązań wynikających

z umowy pomimo wcześniejszego, pisemnego wezwania go do wypełniania tych zobowiązań. W takim przypadku umowę uważało się za rozwiązana z winy odbiorcy (pkt 7g). W przypadku rozwiązania umowy z winy odbiorcy był on zobowiązany do zapłaty opłaty w wysokości udzielonych rabatów wg wzoru wskazanego w umowie (pkt 7h). Nadto, w przypadku dzierżawy sprzętu, odbiorca zobowiązany był do jego zwrotu w terminie 14 dni od daty wygaśnięcia lub rozwiązania umowy oraz dostarczenia go do siedziby dostawcy na swój koszt. W przypadku jego niezwrócenia lub zwrócenia sprzętu niesprawnego lub niekompletnego odbiorca był zobowiązany do zapłaty kary umownej w kwocie 500,00 zł (pkt 7i). Umowa została podpisana wyłącznie przez powoda.

Dowód: umowa k. 25.

Pracownicy powoda dokonali montażu sprzętu do odbioru internetu w hotelu (...). W pomieszczeniu serwerowni został zamontowany kabel, który wcześniej został zainstalowany wraz z anteną na dachu budynku. Po dokonaniu montażu, dnia 16 marca 2015 r. został sporządzony protokół serwisowy z montażu internetu „do umowy nr/nazwisko hotel (...)”. Protokół podpisał pracownik powoda oraz recepcjonistka hotelu, która opatrzyła swój podpis pieczętą firmową K.A. Hotel. Żadne z pracowników powoda nie zwrócił na to uwagi. Za wykonaną usługę została wystawiona na rzecz pozwanej faktura VAT nr (...) na kwotę 181,00 zł z terminem płatności określonym na dzień 23 marca 2015 r. Wszystkie faktury po montażu również były wysyłane do pozwanej. Były doręczane za pośrednictwem poczty elektronicznej. W fakturach nie była wskazana lokalizacja, której dotyczą ani numer umowy.

Dowód: protokół serwisowy k. 27, fotokopia fotografii k. 83, faktura VAT k. 86, zeznania świadków: Ł. M. k. 121-122, e-protokół rozprawy z dnia 26.11.2018r. 00:03:37-00:25:10, A. G. k. 184v-185v, e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2019r. 00:03:18-00:29:20, P. K. k. 184v-185v, e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2019r. 00:02:27-00:58:00, A. D. k. 220v-221v, e-protokół rozprawy z dnia 09.01.2020r. 00:02:30-00:30:10, A. K. (1) k. 221v-222, e-protokół rozprawy z dnia 09.01.2020r. 00:30:18-00:45:30, A. C. k. 20v-251, e-protokół rozprawy z dnia 02.11.2020r. 00:01:35- (...):40, przesłuchanie powoda R. O. k. 251-252, e-protokół rozprawy z dnia 02.11.2020r. 00:18:50-00:40:10.

K.A. Hotel (...) jest spółką oddzielną od pozwanej. Ta sama osoba pełni funkcję prezesa, ale nie są ze sobą powiązane. Mają oddzielne księgowości. Osobą umocowaną do działania w imieniu hotelu jest prezes K. C. lub A. D. w oparciu o udzielone przez niego pełnomocnictwo. W spółce nie jest ustanowiony prokurent. Hotel nie zawierał z powodem żadnej umowy o świadczenie usługi dostępu do internetu. Od 2012 r. jest związany z operatorem telekomunikacyjnym (...) S.A. A. D. nie uzgadniała warunków umowy nr (...).168.170.17, ani nie umawiała monterów powoda na instalację jego urządzeń w hotelu.

Dowód: zeznania świadków: A. D. k. 220v-221v, e-protokół rozprawy z dnia 09.01.2020r. 00:02:30-00:30:10, A. K. (1) k. 221v-222, e-protokół rozprawy z dnia 09.01.2020r. 00:30:18-00:45:30, A. C. k. 20v-251, e-protokół rozprawy z dnia 02.11.2020r. 00:01:35- (...):40.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 28 października 2015 r. w sprawie sygn. akt V GNc 4457/15 Referendarz sądowy nakazał pozwanej, by zapłacił na rzecz powoda kwotę 3.490,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu. Nakaz uprawomocnił się i został opatrzony klauzula wykonalności.

Dowód: nakaz zapłaty k. 119.

Pismem z dnia 30 grudnia 2016 r. prezes zarządu pozwanej spółki w oparciu o treść pkt 7a wypowiedział powodowi umowy o świadczenie usług nr 192 168 220 244 i nr 192 168 220 245. Powód potwierdził jego otrzymanie w piśmie z dnia 04 stycznia 2017 r. Wskazał, że otrzymał je w dniu 02 stycznia 2017 r. Jednocześnie poinformował pozwaną, iż obie umowy obowiązują do dnia 31 sierpnia 2017 r., w związku z czym ich przedwczesne rozwiązanie będzie skutkowało naliczeniem opłat umownych w wysokości odpowiednio 929,57 zł i 944,15 zł. Przypomniał również o konieczności i terminie zwrotu zestawów abonenckich. W załączeniu do pisma przesłał pozwanej ofertę na wypadek cofnięcia rezygnacji z usług jego firmy. Pismo wraz z załącznikiem zostało nadane na adres pozwanej w dniu 04 stycznia 2017 r.

Dowód: wypowiedzenie umów k. 14, pismo k. 15, oferta k. 16, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 16v.

Powód wystawiał jedną fakturę tytułem opłat ze wszystkich trzech umów.

Dowód: faktury VAT k. 29, 84-85, 87-90.

Dnia 01 marca 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 527,60 zł, w tym: 90,00 zł za łącze symetryczne, 89,10 zł z tytułu abonamentu za pakiet Ekstra, 10,00 zł za publiczny adres IP, 67,50 zł z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 8 Mb, 72,10 zł z tytułu abonamentu za (14) pakiet Medium + do 10 Mb, 10,00 zł za publiczny adres IP, 9,00 zł za publiczny adres IP oraz 180,00 zł za łącze symetryczne, z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 marca 2017 r. Po korekcie z tej faktury pozostało do zapłaty 216,00 zł.

Dowód: faktura VAT k. 29, korekta k. 29v.

Dnia 01 marca 2017 r. powód wystawił pozwanej notę obciążeniową zgodnie z umową o usługę nr 192 168 220 244. Wezwał ją do zapłaty kwoty 929,75 zł powiększonej o należne odsetki tytułem zwrotu rabatów w związku z rozwiązaniem umowy przed upływem okresu jej obowiązywania w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Jednocześnie wezwał ją do zwrotu dzierżawionego sprzętu do dnia 15 marca 2016 r. pod rygorem obciążenia dodatkową opłatą umowną w kwocie 500,00 zł.

Również w dniu 01 marca 2017 r. powód wystawił pozwanej notę obciążeniową zgodnie z umową o usługę nr 192 168 220 245. Wezwał ją do zapłaty kwoty 944,15 zł powiększonej o należne odsetki tytułem zwrotu rabatów w związku z rozwiązaniem umowy przed upływem okresu jej obowiązywania w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Jednocześnie wezwał ją do zwrotu dzierżawionego sprzętu do dnia 15 marca 2016 r. pod rygorem obciążenia dodatkową opłatą umowną w kwocie 500,00 zł.

Dokumenty zostały nadane na adres pozwanej spółki w urzędzie pocztowym w 01 marca 2017 r., zaś doręczone jej dnia 02 marca 2017 r.

Dowód: noty obciążeniowe k. 17, 18, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 18v, śledzenie przesyłek k. 19.

W odpowiedzi na noty obciążeniowe prezes zarządu pozwanej spółki oświadczył, iż nie uznaje należności w nich wskazanych i odsyła je bez księgowania.

Dowód: pismo k. 20.

W mailu z dnia 20 marca 2017 r. powód zwrócił się do pozwanej o zapłatę kwoty 216,00 zł z tytułu faktury VAT nr (...). Wskazał, że faktura została wystawiona na podstawie umowy nr (...).168.170.17 z dnia 16 marca 2015 r., zaś usługa jest świadczona w hotelu (...), jest to łącze asymetryczne wraz z publicznym adresem IP. W odpowiedzi pozwana podała, że zgodnie z posiadanymi przez nią informacjami umowa nie została podpisana przez hotel i poprosiła o przesłanie jej scanu. Do tego momentu pozwana opłacała faktury VAT wystawiane za usługi internetowe świadczone przez powoda na rzecz hotelu. Później przestała je regulować.

Dowód: rachunek klienta k. 91-103, korespondencja mailowa k. 182, zeznania świadka A. G. k. 184v-185v, e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2019r. 00:03:18-00:29:20, A. D.

k. 220v-221v, e-protokół rozprawy z dnia 09.01.2020r. 00:02:30-00:30:10, A. K. (1)

k. 221v-222, e-protokół rozprawy z dnia 09.01.2020r. 00:30:18-00:45:30, A. C. k. 20v-251, e-protokół rozprawy z dnia 02.11.2020r. 00:01:35- (...):40, przesłuchanie powoda R. O. k. 251-252, e-protokół rozprawy z dnia 02.11.2020r. 00:18:50-00:40:10.

Pismem z dnia 23 marca 2017 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.873,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 929,75 zł od dnia 08 marca 2017 r. tytułem opłaty umownej (umowa nr (...) 244) do dnia zapłaty,
- 500,00 zł od dnia 16 marca 2017 r. tytułem opłaty za zwrot niekompletnego dzierżawionego sprzętu do dnia zapłaty,

- od kwoty 944,14 zł od dnia 08 marca 2017 r. tytułem opłaty umownej (umowa nr (...) 245) do dnia zapłaty,
- 500,00 zł od dnia 16 marca 2017 r. tytułem opłaty za brak zwrotu dzierżawionego sprzętu do dnia zapłaty,

na wskazany rachunek bankowy, terminie 5 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 21.

Dnia 01 kwietnia 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 kwietnia 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 30.

W dniu 01 maja 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 maja 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 30v.

Pismem z dnia 31 maja 2017 r. powód ponownie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 3.611,89 zł, w tym 929,75 zł tytułem opłaty umownej z umowy nr (...) 244, 500,00 zł tytułem opłaty za zwrot niekompletnego dzierżawionego sprzętu, 944,14 zł tytułem opłaty umownej z umowy nr (...) 245, 500,00 zł tytułem opłaty za brak zwrotu dzierżawionego sprzętu, 527,60 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...), 261,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) i 261,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem przekazania informacji o zadłużeniu do Krajowego Rejestru Długów Biura (...) S.A. Wezwanie zostało nadane na adres pozwanej spółki w urzędzie pocztowym w 31 maja 2017 r., zaś doręczone jej dnia 01 czerwca 2017 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 22, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 23, śledzenie przesyłek k. 24.

Dnia 01 czerwca 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 czerwca 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 31.

W dniu 01 lipca 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 lipca 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 31v.

Dnia 01 sierpnia 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 sierpnia 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 32.

W dniu 01 września 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 września 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 32v.

Dnia 01 października 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 października 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 33.

W dniu 01 listopada 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 listopada 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 33v.

Dnia 01 grudnia 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) z tytułu abonamentu za pakiet Medium + do 10 Mb w kwocie 72,00 zł, publiczny adres IP w wysokości 9,00 zł oraz za symetryczne łącze w kwocie 180,00 zł, łącznie 261,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 grudnia 2016 r.

Dowód: faktura VAT k. 34.

Pismem z dnia 05 października 2017 r. powód reprezentowany przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.873,72 zł obejmującej należności wynikające z opłat umownych z umów (...) 244 i 220.245 oraz opłat za brak sprzętu w terminie 3 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało doręczone pozwanej w dniu 06 października 2017 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 35-36, potwierdzenie odbioru k. 37.

Mailem z dnia 09 października 2017 r. pozwana poinformowała powoda, że sprzęt, który widnieć jako niezwrócony, został oddany do N..

Dowód: e-mail k. 181.

Dnia 14 listopada 2017 r. powód wystawił pozwanej notę obciążeniową zgodnie z umową o usługę nr 192.168.170.17. Wezwał ją do zapłaty kwoty 2.565,00 zł wynikającej z faktur VAT za III-XII 2017 r. oraz 534,75 zł tytułem zwrotu rabatów, powiększonej o należne odsetki w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Jednocześnie wezwał ją do zwrotu dzierżawionego sprzętu do dnia 15 stycznia 2018 r. pod rygorem obciążenia dodatkową opłatą umowną w kwocie 500,00 zł. Wezwanie zostało nadane na adres pozwanej spółki w urzędzie pocztowym w 15 listopada 2017 r., zaś doręczone jej dnia 16 listopada 2017 r.

Dowód: nota obciążeniowa k. 38, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 39, śledzenie przesyłek k. 40.

Pozwana zwróciła sprzęt instalacyjny po wypowiedzeniu umów nr (...) 244 i 192 168 220 245. Został odesłany za pośrednictwem Poczty Polskiej. Demontowali go pracownicy pozwanej spółki. Z jednej lokalizacji, w miejscowości S. został odesłany paczką w wynikającym z umowy terminie, ale nie był kompletny.

Brakowało kabla. Drugi, prawdopodobnie po terminie. Po jakimś czasie pracownik pozwanej zaniósł powodowi brakujący kabel, który nie został przyjęty. Został odesłany pocztą.

Dowód: zeznania świadków: A. G. k. 184v-185v, e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2019r. 00:03:18-00:29:20, M. M. k. 222, e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2019r. 00:45:32-00:55:45, A. C. k. 20v-251, e-protokół rozprawy z dnia 02.11.2020r. 00:01:35- (...):40.

Pozwana nie uregulowała należności dochodzonych pozwem.

Fakt bezsporny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt przez strony, zeznań świadków: Ł. M., P. A., P. K., A. G., M. Ł., M. M., A. K. (2), A. D. i A. C. oraz przesłuchania powoda.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez strony, ani ich pełnomocników (art. 230 kpc).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: Ł. M., P. A., P. K., M. Ł., M. M., A. K. (2), A. D. i A. C.. Były one spontaniczne, spójne i logiczne oraz znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadka A. G., że mimo, iż standardowo umowy z klientem są podpisywane na miejscu, to w tym przypadku umowa została wysłana na maila oraz, że w jej treści, zgodnie z ustaleniami, jako strona była wskazana pozwana spółka. Twierdzenia świadka są w tym zakresie gołosłowne. W szczególności w aktach sprawy brak jest korespondencji elektronicznej, na którą świadek się powołał, a sama A. D. konsekwentnie i kategorycznie faktom tym zaprzeczyła. W pozostałej części Sąd dał jej wiarę.

Z powołanych wyżej względów Sąd uznał za nieprawdziwe zeznania powoda w tożsamym zakresie, gdyż znajdują one potwierdzenie wyłącznie w zeznaniach świadka A. G., które w tej części Sąd uznał za niezaskługujące na wiarę. W pozostałym zakresie uznał je za wiarygodne, gdyż znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanej spółki zapłaty opłaty za świadczenie usługi dostępu do internetu wynikającej z umowy nr (...).168.170.17 z dnia 16 marca 2015 r. oraz zapłaty kary umownej za niezwrócenie w terminie zestawów abonenckich w oparciu o umowy nr (...) 244 z dnia 06 sierpnia 2013 r. i 192 168 220 245 z dnia 06 września 2013 r.

Zgodnie treścią art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepis ten odsyła zatem do przepisów art. 734§1 kc i art. 735§1 kc. Pierwszy z nich stanowi, że przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Drugi przepis wskazuje natomiast, że jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zakwestionowała okoliczność, by zawarła z powodem umowę nr (...).168.170.17 i podniosła brak swojej legitymacji biernej w tym zakresie. Przed merytorycznym rozstrzygnięciem zasadności zgłoszonego powództwa należało zatem w pierwszej kolejności rozstrzygnąć kwestię posiadania przez pozwaną legitymacji biernej w tym zakresie, albowiem ma to dla sprawy istotne, warunkujące jej dalszą analizę.

Legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. Legitymacja procesowa zaś jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego Sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualnie konkretnej normy prawnej, przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy, a stwierdziwszy brak legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), zamyka rozprawę i wydaje wyrok oddalający powództwo.

Wykazanie legitymacji biernej pozwanej poprzez wskazanie okoliczności ją uzasadniających należało do powódki, zgodnie z ogólnymi zasadami dowodzenia.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zatem to do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powódzie spoczywa zatem ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. W myśl art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej – Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez Sąd przeprowadzone. Przeciwno stronie natomiast – co wynika z art. 6 kc – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu.

Zatem zgodnie z powyższą regułą na powódzie (wobec zaprzeczenia przez pozwaną) ciążył obowiązek wykazania faktu zawarcia umowy nr (...).168.170.17, na podstawie której powstało zobowiązanie pozwanej spółki.

Z twierdzeń powoda wynikało, że umowę dotyczącą zainstalowania instalacji internetowej na hotelu (...) w Ł. w imieniu pozwanej uzgadniała A. D.. Wskazał on, że ustalenia były prowadzone mailowo i telefonicznie, a umowa miała być podpisana na miejscu. Na poparcie tych twierdzeń zaoferował protokół serwisowy z instalacji sprzętu w hotelu podpisany przez recepcjonistkę, zeznania świadka A. G. oraz własne twierdzenia. Powołał również faktury VAT za instalację i świadczone usługi wskazując, że były one przez pozwaną opłacane i żadna nie została odesłana.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd jednoznacznie wynika, iż pozwana spółka i K.A. Hotel Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. są oddzielnymi osobami prawnymi. Co prawda ta sama osoba pełni funkcję prezesa obu spółek, ale nie są ze sobą powiązane i mają oddzielne księgowości. Osoba uprawnioną do działania w imieniu hotelu jest prezes spółki K. C. lub A. D. w oparciu o udzielone przez niego pełnomocnictwo.

W tym miejscu należy również odnieść się do podniesionej przez świadka A. G. i powoda okoliczności, że umowa nr (...).168.170.17 została wysłana na maila reprezentującej pozwaną A. D., gdyż miała się ona zapoznać z jej treścią, a później odesłać. Podkreślić w tym miejscu należy, iż umowa ta ma postać wzorca. Nie jest w niej wskazana lokalizacja, której dotyczy.

Zgodnie z treścią art. 384§1 kc ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

Konieczną przesłanką związania drugiej strony wzorcem umowy ustalonym przez kontrahenta jest doręczenie wzorca drugiej stronie przed zawarciem umowy (zasada). Wymóg ten dotyczy zarówno obrotu konsumenckiego, jak i profesjonalnego. Wzorzec powinien być doręczony przed zawarciem umowy w taki sposób, aby adresat miał realną możliwość zapoznania się z jego treścią (por. Komentarz do art. 284 kc, red. Osajda 2019, wyd. 22/P. Mikłaszewicz, Legalis). Nie jest natomiast wystarczające poinformowanie go

o istnieniu wzorca (por. wyrok SN z dnia 20 czerwca 2006 r., III SK 7/06, wyrok SN z dnia 01 marca 2017 r., V CSK 285/16, wyrok SA w Warszawie z dnia 17 grudnia 2015 r., I ACa 492/15) czy też ustne poinformowanie o jego treści (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 13 czerwca 2016 r., I ACa 23/15). Zgodnie zaś z treścią art. 384§4 kc, jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umowy w postaci elektronicznej, powinna udostępnić go drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać

i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Wskazany tryb udostępniania wzorca w postaci elektronicznej obowiązuje we wszystkich typach obrotu, zarówno wtedy gdy posługiwanie się wzorcem jest zwyczajowo przyjęte, jak i w pozostałych przypadkach (por. Popiołek, Komentarz do art. 384 kc, red. Pietrzykowski). Związanie wzorcem następuje na skutek udostępnienia elektronicznego wzorca przed zawarciem umowy w sposób umożliwiający jego przechowywanie i odtwarzanie. Sformułowanie to zakłada konieczność przyjęcia aktywnej roli przez odbiorcę w celu pobrania wzorca i zabezpieczenia jego treści na własnym urządzeniu lub koncie (por. Komentarz do art. 384 kc, red. Załucki 2019, wyd. 1/Kubiak-Cyruł, Legalis).

Powód nie wykazał, by zgodnie z powołanymi wyżej przepisami doręczył pozwanej elektroniczną wersję umowy w sposób umożliwiający z zapoznaniem się z jej treścią. Nie można zatem przyjąć, by na jej podstawie powstał pomiędzy stronami stosunek zobowiązaniowy.

Odnosząc się natomiast do podnoszonego przez stronę powodową faktu, iż pozwana opłaciła fakturę za instalację sprzętu w hotelu oraz faktury za świadczone tam usługi wskazać należy, iż zgodnie z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym na fakturach tych nie ma wskazanej lokalizacji ani numeru umowy, której dotyczy. Nadto, jedna faktura obejmuje należności ze wszystkich łączących powoda z pozwaną umów, za które pozwana opłacała faktury. Zaś po uzyskaniu informacji, które należności stanowią opłatę za usługi internetowe świadczone przez powoda na rzecz hotelu, pozwana przestała je regulować.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż powód nie wykazał, by pozwana zawarła z nim umowę o świadczenie usług nr 192.168.170.17. Skoro nie była stroną tej umowy, nie jest zobowiązana do zapłaty wynikających z niej opłat, jak również zwrotu sprzętu w oparciu o treść jej pkt 7i. Dlatego też powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu. Jeżeli powód uważa, że na dachu hotelu nadal jest zainstalowany jego sprzęt winien w tym zakresie wytoczyć powództwo o jego wydanie.

Zasadne natomiast było żądanie pozwu w zakresie kar umownych za brak zwrotu sprzętu w kwocie po 500,00 zł wynikające z umów nr (...) 244 i 192 168 220 245.

Zgodnie z treścią pkt 7i obu umów, przypadku dzierżawy sprzętu, odbiorca zobowiązany był do jego zwrotu w terminie 14 dni od daty wygaśnięcia lub rozwiązania umowy oraz dostarczenia go do siedziby dostawcy na swój koszt. Zaś przypadku jego niezwrócenie lub zwrócenie sprzętu niesprawnego lub niekompletnego odbiorca był zobowiązany do zapłaty kary umownej w kwocie 500,00 zł.

Z zeznań słuchanych na tą okoliczność świadków, zwłaszcza pracownika pozwanej M. M., który dokonywał zwrotu zdemontowanego sprzętu jednoznacznie wynika, iż z lokalizacji w miejscowości S. został odesłany paczką w wynikającym

z umowy terminie, ale nie był kompletny, gdyż brakowało kabla. Drugi zestaw został zaś zwrócony prawdopodobnie po terminie. Po jakimś czasie pracownik pozwanej zaniósł powodowi brakujący kabel, który nie został przyjęty. Tym samym jeden zestaw abonencki został zwrócony niekompletny, zaś drugi po upływie terminu uzgodnionego przez strony. Przy czym wbrew twierdzeniom pozwanej, to ona winna była udowodnić fakt zwrotu zestawów abonenckich kompletnych i w terminie, nie zaś powód fakt braku ich zwrotu lub odesłania po terminie wynikającym z umowy. Ponieważ tego nie wykazała, ziściły się przesłanki do obciążenia jej karą umowną z tego tytułu.

W przedmiotowej sprawie pozwana spółka zgłosiła zarzut procesowy miarkowania kary umownej, odwołując się do przesłanki rażącego jej wygórowania.

Zgodnie z treścią art. 484§2 kc jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. Ustawodawca posługując się w przywołanym wyżej przepisie pojęciem „rażącego wygórowania” kary umownej, nie wskazał ścisłych przesłanek w tym zakresie. W orzecznictwie i literaturze jako kryteria odniesienia dla dokonywanej przez sąd oceny wysokości kary umownej w kontekście jej rażącego wygórowania wskazuje się w szczególności: stosunek pomiędzy wysokością kary, a wartością całego zobowiązania głównego, zakres i czas trwania naruszenia przez dłużnika powinności kontraktowych, wagę naruszonych postanowień kontraktowych (obowiązki główne, obowiązki uboczne) czy zagrożenie dalszymi naruszeniami powinności kontraktowych. Żądanie miarkowania kary umownej uzasadnione jest także wówczas, gdy kara jest rażąco wygórowana w porównaniu z poniesioną przez wierzyciela szkodą, jeżeli dłużnik wykaże, że wierzyciel szkody nie poniósł albo wprawdzie ją poniósł, ale w niewielkim rozmiarze (por. uzasadnienia wyroków SN z dnia 30 listopada 2006 r., I CSK 259/06 i z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 55/06, wyrok SA w Łodzi z dnia 22 maja 2015r., I ACa 1764/14). W konsekwencji ocena czy wniosek o miarkowanie wysokości kary umownej zasługuje na uwzględnienie, powinna mieć na uwadze całokształt okoliczności danej sprawy, skoro ustawodawca posłużył się niedookreślonym pojęciem „rażącego wygórowania”, a nie ograniczać się tylko do oceny podanego w umowie wskaźnika, na podstawie którego jest ona wyliczana.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż podstawową zasadą jest związanie stron wysokością kary ustaloną w umowie, gdyż reguła ta ma znaczenie ogólne jako konsekwencja zasady pacta sunt servanda. W odniesieniu do kary umownej ma ona odzwierciedlenie w treści art. 484§1 kc, co oznacza, że świadczenie z tytułu kary umownej powinno być spełnione w wysokości oznaczonej w umowie. Związaniu stron ustaloną w umowie wysokością kary przeciwstawione jest związanie sądu dyspozycją art. 484§2 kc, stąd uprawnienie do wyjątkowej ingerencji w treść zobowiązania w sytuacji, gdy słuszność wymaga redukcji kary – ze względu na jej rażące wygórowanie lub na wykonanie zobowiązania w znacznej części. Warto również zaznaczyć, iż norma dopuszczająca sądową redukcję kary umownej i upoważniająca sąd do wydania konstytutywnego orzeczenia kształtującego stosunek zobowiązaniowy, stanowi wyjątek i musi znajdować wyraźną podstawę normatywną.

Nadto nie ulega wątpliwości, że miarkowanie kary umownej zawsze ma na celu przeciwdziałanie dużym dysproporcjom między wysokością zastrzeżonej kary a godnym ochrony interesem wierzyciela. Ponadto wskazuje się, że stosując instytucję miarkowania sąd powinien mieć na względzie podstawowe funkcje kary umownej, jakimi są funkcja stymulująca wykonanie zobowiązania, funkcja represyjna w postaci sankcji za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy oraz funkcja kompensacyjna, polegająca na naprawieniu szkody, jeśli wierzyciel ją poniósł, bez konieczności precyzyjnego wyliczania jej wysokości (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 30 listopada 2006 r., I CSK 259/06).

Istotne jest przy tym, że kara umowna stanowi substytut odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania. Dlatego też, jeżeli nie postanowiono inaczej

w umowie dłużnik, który nie wywiązał się z przyjętego na siebie w umowie obowiązku, ponosi, co do zasady odpowiedzialność kontraktową, o ile nie udowodni, że nienależyte wykonanie zobowiązania było następstwem okoliczności, za które nie odpowiada (art. 471 kc i art. 483 kc). Obowiązkiem wierzyciela, o ile w umowie nie zastrzeżono inaczej, jest zatem tylko wykazanie istnienia więzi obligacyjnej, tj. ważnie zawartej umowy, niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika. Dłużnik, który chce się uwolnić od odpowiedzialności

kontraktowej, winien zaś wykazać, że nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności.

Pozwana nie wykazała, a ją w tym zakresie obciążał obowiązek dowodowy, że zwrot sprzętu (jednego po terminie, a drugiego w stanie niekompletnym) jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. Zapis o konieczności zwrotu sprzętu

w terminie 14 dni znajduje się w umowie, którą pozwana podpisała, akceptując w całości jej treść. O okoliczności tej powód przypomniał jej również w piśmie stanowiącym odpowiedź na wypowiedzenie obu umów oraz dalszej korespondencji. Nadto pozwana nie wykazała również, by ustalona w umowie kara była rażąco wygórowana.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd nie znalazł podstaw do miarkowania kary umownej.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.000,00 zł tytułem kary umownej z obu umów i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc i uwzględnił roszczenie odsetkowe od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem powoda (pkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł orzeczono na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 100,00 zł obliczona zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) i §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.) oraz koszty stawiennictwa świadków na rozprawie w wysokości 34,60 zł.

Pozwana przegrała proces w 25%, zaś powód w 75% i w takiej części winni ponieść jego koszty. Mając na względzie powyższe Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 433,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od oddalonej części powództwa, o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kaliszu od powoda kwotę 25,95 zł, zaś od pozwanej kwotę 8,65 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (kosztów stawiennictwa świadków na rozprawie), o czym orzekł w pkt 4 i 5 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa